

komunističke zločine isključilo je socijalnoistorijske uzroke. Kada u "jednom dahu" svrstava Kastru i Pol Pota pitanje je da li je pojam "komunistički režim" uopšte upotrebljiva kategorija. U CKK nema opreza prema ovom centralnom metodskom pitanju (Reinecke 1998). Pitanje je, međutim, da li je, kako tvrde Viperman i Co., sve u odnosu na holokaust drugorazredno. Skoro da se ne sme pominjati neki drugi zločin veka. Viperman upozorava, kaže Rajneke, "ne diraj moj holokaust". Međutim, onaj ko holokaust proglašava za apsolutno neuporedivi zločin pomera taj zločin u sakralno, nepojmljivo i neuporedivo. Nema više opravdanja za odsustvo želje kod leveice da se bavi zločinima komunizma. Kanonizovani antifašizam pogrešan je odgovor leveice na teorije o totalitarizmu, smatra Rajneke. Po njemu, Viperman u debatu oko CKK uvodi nacističke zločine kao borbeni pojam, insistirajući da se treba njih držati. Tu Rajneke prepoznaje religijski ton argumentacije: ti ne smeš imati pored mene nikakav zločin veka, "Don't touch my Holocaust". Nužnost sećanja na nacističke zločine ne treba vezivati za jedinstvenost holokausta. Jer u moralnom pogledu nema razlike između nacističkih i staljinističkih zločina, dodaje Rajneke. Pri tome Rajneke ne uočava da etički aspekt nije jedini, i da npr. sociologija kod poređenja nasilja postavlja drugačija pitanja od etike. Onaj ko se zalaže za racionalno poimanje nacizma ne sme njegove zločine pomerati u sakralno, nepojmljivo, neuporedivo, opominje Rajneke (Reinecke 1998). Viperman je naslov Rajnekeovog članka nazvao neukusnim, a u prigovoru da je "holokaust shvaćen kao molitveni teret i u nastojanju da se u mojoj argumentaciji nađe religijski ton" Viperman razaznaje nemačke nacionalne tonove (Wippermann 1998 a). Nema levičarskog samopoimanja bez zauzimanja stava prema holokaustu, propustima leveice i krivici Nemaca. Značaj holokausta epohalan je i ne sme se relativizovati ukazivanjem na druge zločine. Viperman i Kincel se slažu da se u CKK teži reviziji rezultata Historikerstreit o neuporedivosti holokausta (to je glavni motiv njihovog otpora knjizi, a ne odbrana socijalizma). Po njima, to je cilj novog poređenja rasnog i klasnog genocida. U sporu oko holokausta ne radi se o besplodnom uznemiranju ili histeriji. Pitanje je zašto upravo bivši levičari iz DDR-a (od kojih mnogi nisu slučajno prešli desnici) narušavaju mukotrpno postignutu saglasnost o holokaustu u Historikerstreit, zašto se ne distanciraju od izjednačavanja rasističkih ubistava od "klasnog genocida" i zašto to upravo sada čine nakon propasti realnog socijalizma? Razlog je obnovljeni nacionalizam, pa stoga Viperman Rajnekeovu kritiku naziva novom nemačkom arogancijom. Slažući se sa Vipermanom, M. Kincel je bio još oštiri. Po njemu Rajneke i

U. Akerman potežu CKK da bi sećanja na Aušvic zamaglili zločinima komunista (Küntzel 1998). Socijalnopsihološka funkcija relativizacije Aušvica jeste težnja da se Nemci oslobode sećanja na logore jer im ovo ugrožava identitet. Zato se pomera krivica sa nemačke istorije na istoriju "drugih", sa Aušvica na CKK. Jevreji se tretiraju kao prepreka potiskivanju sećanja i preziru kaonepomirljivi osvetnici i progonitelji – to je logika sekundarnog antisemitizma u čijoj klimi je teklo prihvatanje CKK u Nemačkoj, do paroksizma je doveo debatu Kincel. Po njemu, zamišljeni neprijatelji više nisu antisemiti već oni koji se bore protiv antisemitizma, ne oni koji relativišu holokaust već oni koji ističu njegovu jedinstvenost i neuporedivost. Koliko je skraćeni ideološko-kritički pristup "iznijansirao" debatu oko CKK svedoči i gledište frankfurtskog istoričara Gerda Kenena, koji Vipermanu nasuprot, tvrdi da Kurtaino poređenje nacizma i komunizma ustvari zamagljuje jedinstvenost komunističkog, a ne nacističkog iskustva (Koenen 2000). Slika iz CKK ne odgovara stvarnosti i u mnogome se podudara sa empatičnim iskazima samih komunista. Ideologije su, tobože, virus koji se širi, a u stvari je obrnuto: politički aktivisti ih koriste za svoje ciljeve. Po Kenenu nisu ideologije bile